Traducción al Holandés de la entrevista a **Mirta Campos** por Irene Dammers

Goede morgen. We zijn thuis bij Mirta Campos, zij wordt in Nederland beschouwd als de Dame van de Tango. Mirta is pionier van de tango in Nederland, vandaar de bijnaam. Maar bovendien voor alles wat zij betekend heeft voor de tango in de jaren dat zij in Nederland heeft gewoond. Namens Círculo Dilecto zijn we vereerd haar een interview af te nemen, waarin zij ons haar verhaal kan doen. Dit interview zal in de webblog van Círculo Dilecto verschijnen, ook in facebook, en mogelijk in YouTube zodat veel mensen kunnen horen wat de activiteit is van deze grote voorvechtster van de tango in Nederland.

Mirta, kun je ons iets vertellen over jouw herkomst en je passie voor de tango?
Deze passie voor de tango komt van mijn familie, mijn vader en moeder dansten de tango semi professioneel, zij waren geen professionals, en mijn vader organiseerde feesten. In Nederland worden deze "tango salon" genoemd, maar daar is het een feest. Daar heb je geen specialiteit, de *salón de tango* heb je in Buenos Aires. En aangezien ik uit een dorp kom is het een feest. Zoals in alle dorpen een feest waar niet alleen tango gedanst wordt maar ook van alles. Mijn vader en moeder waren specialisten in tango. Bij mij thuis hoorden we altijd tango en al van kleins af had ik die passie voor de tango omdat ik het mooi vond. Ik vond het mooi gezongen en ook vond ik de muziek mooi. Toen ik zeven jaar was luisterde ik al naar Julio Sosa "El Varón del tango". Hij is mijn favoriet, en voordat ik naar school ging, die niet zo ver van mijn huis was, moest ik iedere dag naar het radioprogramma luisteren. Van de familie ben ik wel de meest fanatieke van de tango ook als wilde mijn vader graag dat een van mijn broers hem opvolgde. Maar dit is geen succes gebleken.

Je bent een waardige opvolger van je vader geworden.
Wat gebeurde is dat voor mij de tango grote betekenis kreeg en ook de tangocultuur, want eerst was het kijken naar het dansen van de tango. Ik voelde toen dat ik zo ver van Argentinië was, zo ver van mijn land en dit bracht mij om te werken met de cultuur van de tango want tango is voor mij niet alleen het dansen. Zo ben ik in ieder geval opgegroeid en heb ik van mijn ouders geleerd dat de tango niet alleen dansen is maar veel breder. Er is literatuur, er zijn ook schilders, dichters, zoveel dingen eromheen. Dat was wat mij toen op dat moment er toe bracht om, hier in Nederland, samen met mijn partner Gustavo Arias een *salón de tango* te organiseren maar, om te dansen, prima, maar vooral een waar we ook verder konden gaan met de cultuur. Dat is wat ik tot nu toe heb gedaan.
De begintijden zijn erg moeilijk geweest.
Eigenlijk is het niet zozeer moeilijk geweest want er was geen tango in Nederland. Of iemand die het danste of iemand die het kon laten zien, er was niets. Het is zo snel gegaan en opeens binnen twee, drie maanden stond ik in tijdschriften in Nederland, op festivals. Eerst werden we uitgenodigd door de studio van de Universiteit van Utrecht en daarna kwam het festival in de Meervaart waar veel musici waren. En zo ging het door en binnen een maand stond ik in de *Viva* en twee, drie dagen later in de kranten. Het ging allemaal zo snel dat ik geen tijd had om stil te staan waarom het zo snel ging, waarom die allemaal gebeurde. Ik ging gewoon door en door.

De kracht van de tango.
De muziek gaf me kracht. En natuurlijk dacht ik altijd aan mijn ouders.

De kracht van de tango, die dringt diep door.
Ja, je kunt zeggen dat de tango ons zo vertegenwoordigt in de hele wereld, een Argentijn die ver van zijn land is, identificeert zich onmiddelijk met de tango. Het is ongelooflijk, maar het identificeert ons als we heimwee beginnen te krijgen, als we het land gaan missen, het eten. Ik ben er nu al overheen, in het begin had ik het ook, de hele tijd tango luisteren. Alles is zo bijzonder en snel gegaan.

We gaan verder met de tango. Je ziet vaak dat zodra mensen de tango ontdekken zij een soort metamorfose ondergaan. Sommigen trekken zwarte kleding aan, anderen dragen een hoed, andere worden vaak verliefd op hun tango partner, de vrouwen dragen speciale hakjes, speciale jurken.
Persoonlijk kleedde ik mijn niet iedere dag voor de tango. Alleen als ik op het toneel moest staan. Daar wel omdat je een danst uitvoert. Maar normaal gesproken droeg ik die kleding niet of liep ik die kleding te showen. Maar de Nederlanders, ja, als zij met de tango beginnen, is het eerste wat ze doen kleding zoeken. De vrouwen zoeken meteen schoenen, de mannen dragen zwarte kleding, en de vrouwen dragen hun mooiste jurken. Ik als Argentijnse heb dat nooit gedaan, alleen als ik moest dansen. De metamorfose zie ik wel constant om me heen.

Zou dat de invloed van de muziek zijn, het ritme van de tango meer nog dan de tekst?
Hier in Nederland is het onmogelijk dat zij de tekst kennen. Maar zonder de tekst te weten voelen de mensen het. Dat betekent dat zij de muziek meteen als heel romantisch voelen, vandaar dat de Nederlander zodra hij met de tango begint, als eerste gegrepen wordt door de muziek.

En wat is dat dat zij plotseling verliefd worden op de tango partner?
En dat zij plotseling verliefd worden of de tango partner is hier in de Academia gebeurd. Ze komen uit verschillende plaatsen, leren elkaar kennen met de tango en worden verliefd.
Ik zou een boek kunnen schrijven met alle verhalen.

Circulo Dilecto wil je graag helpen met het uitgeven van dat boek.
Want in de 35 jaar dat ik in Nederland werk met de cultuur van de tango heb ik veel gezien; mensen die verliefd werden, die elkaar met de tango hebben leren kennen, die getrouwd zijn, die kinderen hebben gehad. Maar ik heb ook scheidingen gezien.

De hele cyclus
Want je ziet ook dat zij samen zijn gekomen en ineens is zij of hij die verliefd wordt op een ander, bij dee tango of de activiteiten die wij doen, en soms eindigen met ruilen van partner. Dit gebeurt ook.

Zo krijgen veel tangoteksten gelijk.
Natuurlijk, de Nederlanders merken niet dat zonder dat zij de tekst van de tango kennen, al tango maken. Want het verliefd worden binnen de dans heb ik vaak gezien en niet alleen in Ámsterdam. We hebben ook heftige dingen gezien, niet alleen het romantische deel, de teksten van de tango.

Goed, we wachten op dat boek, het leven is een tango en je moet 'm dansen.
Je moet wel weten hoe deze te dansen!

Is het waar dat je de eerste drie of vijf minuten dat de tango duurt, verliefd moet worden op je danspartner, om deze heel goed te kunnen dansen?
Nee, het gevoel is individueel, van de persoon, van de partners. Het belangrijkste voor de vrouw is dat de man goed kan leiden zodat zij goed kan dansen, dan kan de vrouw genieten van de minuten dat de muziek duurt. Het is niet zo dat ze verliefd wordt op de partners. Want wij leren hen niet om van partner te ruilen, wij leren hen tango dansen, en wij zeggen dan ook: jullie komen naar ons toe om te leren dansen maar jullie komen als dansers. Niet als partners, ook als jullie in het dagelijkse leven een stel zijn. En dat begrijpen zij dan perfect. Eigenlijk kun je tijdens de drie minuten die de tango duurt ook denken aan een geliefde, dat je niet met hem of haar danst. Of aan een liefde die voorbij is, er zijn zoveel dingen.

Wat is volgens jou het geheim van de tango. Waarom is de tango zo beroemd in de hele wereld. De Japanners zijn dol op de tango. Een cultuur die zo verschilt van die van de Río de la Plata. Wat zou het geheim zijn dat het zo binnengedrongen is in zoveel andere culturen.
De tango heeft veel mysterie maar ieder mens ondergaat het op zijn manier want ik kan niet het mysterie van een andere persoon weten. Maar ik vindt het geweldig om dingen met de tango te organiseren, want ik voel me aangesproken door de muziek, de poëzie. Dus die persoon heeft zijn mysterie en maakt deze waar. Ik had zelf mogelijk dat mysterie in mij, en deze ontwaakte. De Amerikanen, de Japanners, zij pakken dit natuurlijk op. De Japanners op een zeer gedisciplineerde manier, ze nemen het of zij Argentijnen zijn, ze doen het perfect. Ik heb Japanse tango zangers, musici gezien in Buenos Aires. Ze zingen of ze Argentijn zijn, en ook de muziek spelen ze als Argentijnen. Zij weten goed wat zij doen. Aan de andere kant als de Amerikanen dit oppakken, maken ze het kapot, omdat zij het zo overdreven doen dat het niet is zoals wij het kennen.

Heb je de film gezien waar Scharzenegger tango danst.
Een andere beroemde acteur in de film "Perfume de Mujer", hij is blind en danst "Por una cabeza" op een hele mooie manier.
Ik heb veel collega's die vanuit Buenos Aires vaak naar de VS reizen. Zij zeggen dat het aan het veranderen is, dat het minder overdreven is dan vroeger. Momenteel wordt er niet veel film gemaakt. Als zij nu met een show van Buenos Aries naar de VS gaan, brengen ze de echte tango. De acteur Robert Duval reist alle jaren naar Buenos Aires. Hij zegt dat hij ieder jaar naar Buenos Aires gaat want de echte tango is in Buenos Aires.
Hij is een tangodanser zoals anderen. Hij heeft veel gedaan om te zorgen dat in de VS de tango bekend wordt zoals deze is en niet wat de Amerikanen ervan maken want hij is het er niet mee eens.

Wat kunt u zeggen over de Nederlandse *tangueros* ?
De tango dansers willen het graag leren, het kost ze veel moeite, maar ze leren het goed.
Natuurlijk, tot zij leren om naar de muziek te luisteren en de passen te zetten en de passen goed op de muziek af te stemmen, is moeilijk, maar zodra zij het te pakken hebben doen ze het goed, niet perfect, maar ze doen het goed. Natuurlijk is het

lastig, het is een muziek die niet zo bekend is voor hen, ze leren deze kennen als zij een cursus doen. Er zijn sommigen die het niet alleen dansen, maar soms na twee of drie cursussen zeggen, ik ga naar Buenos Aires, zowel mannen als vrouwen.Wij leren hier dansen maar we missen iets en waar kunnen we dit vinden, in Buenos Aires. Dat zijn dan de culturele activiteiten die wij gedaan hebben met Lalo.
In 1987 hebben Lalo en ik de eerste culturele reis naar Buenos Aires gemaakt. Na 10 jaar ballingschap, bij terugkeer van de democratie. Veel van onze vrienden waren naar Argentinië teruggekeerd. Maar wij hadden de Academia al. En we reisden door heel Europa. Dus wij zijn gebleven. We hadden na 10 jaar terug kunnen gaan om de familie te zien, onze vrienden. Wij tweeën met onze kinderen. Lalo bedacht toen, waarom zouden wij alleen gaan: we gaan met een groep leerlingen. En de reis werd georganiseerd, er gingen niet alleen mensen mee uit Amsterdam maar ook uit andere plaatsen. Er werden toen al tango scholen in andere steden geopend. Wij begonnen ermee, droegen het daarna over. Vooral in de grotere steden, Maastricht, Rotterdam, Groningen, Den Haag, Utrecht.
In deze steden begonnen wij en daarna bleven anderen, Nederlanders die het systeem van ons overnamen. En zo bleven zij in deze tango scholen en zij kwamen dan af en toe naar Amsterdam. Al deze groepjes die wij in deze steden hadden, hebben we gevraagd wat zij ervan vonden om samen naar Buenos Aires te reizen om de tango cultuur te leren kennen. Het idee beviel goed en zo werd dat onze eerste reis. Weerzien met onze familie en vrienden. We gingen met 25 Nederlanders, het was een zeer emotionele reis, zowel voor ons als voor hen. Zij hebben dingen gezien die zij nooit eerder hadden beleefd. Want de hele familie stond ons op te wachten, het was huilen en huilen en zij met ons. Velen hadden het moeilijk bij terugkomst. Ik was ook erg geëmotioneerd.
Wij zijn naar Buenos Aires gegaan, het ging niet alleen om alle emotie, maar om een goede indruk te krijgen van onze wereld.

Wij werden goed ontvangen, maar er was weinig tango. Tijdens de dictatuur was het verboden. Bij terugkeer van de democratie waren er weinig salons, maar het ontwaakte langzaam. Er waren niet veel salons, je moest ze zoeken. Een milonga, je moest op zoek in de buitenwijken, in de hoofdstad *Capital* had je weinig. Wij hebben van alles met hen gedaan. De mensen zijn geëmotioneerd teruggekomen van deze reis. Want ze hebben beleefd wat ze nooit gezien hadden. Weten dat in Nederland vluchteling kwamen, uit Chile, Argentinië, Uruguay en zoveel andere Latijns-Amerikaanse dictaturen. Ze zagen dat terugkeren met ons, na 10 jaar, hartbrekend was, het is iets wat je nooit vergeet.
Onze eerste culturele reis. We hebben veel dingen gedaan met de tango. Zij namen les, ze leerden maestro's kennen, we hebben maestro Pepito Avellaneda leren kennen. Hebben hem naar Nederland gehaald. De laatste culturele reis naar Buenos Aires was in 2003. Er gingen altijd zo'n 20 a 25 personen mee. Daar gingen we bellen, de milonga's veranderen van plek en je moet bellen om te weten waar ze zijn. We voegden twee dingen samen. De eerste hommage aan Osvaldo Pugliese, dat is op 2 december, en de Nationale Dag van de Tango. Veel activiteiten, theater, dansen op straat, veel op straat, ze gingen overal heen. Twee weken met ons. Het was geen touristische reis, ze gingen met ons, we deden ideeën aan de hand. Daarna gingen ze ook naar Chili, Uruguay, Bolivia, Brazilië. Ze gebruikten die reis ook voor andere dingen. Maar voorop tango natuurlijk.

Hoe zijn nu de tango tendensen in Ámsterdam, hoe is de ambiance, is er meer tango dan vroeger?
Ik wist dat je die vraag zou stellen.

De juiste persoon om dit te vertellen.
Na 2003 zijn er tango scholen geopend. De oudste en grootste is de Academia. Wij noemen deze de lagere schoool. De meesten die een milonga openen of les geven zijn in onze school begonnen. Ze nemen een jaar les en daarna gaan ze les geven en openen hun milonga. Op dit moment voor een kleine stad als Amsterdam, zijn er teveel scholen. Kleine. Ze storen in die zin dat zij geen respect tonen voor de plek waar zij geleerd hebben. Geen respect voor de personen die gewerkt hebben en nog werken, zonder winstoogmerk, voor de tango cultuur. Ik hou er niet zo van om teveel te praten maar de laatste vier of vijf jaar heb ik me boos gemaat om deze situatie. Ik zag het maar we gingen verder met onze zaken maar op een gegeven moment, zoals we op z'n Argentijns zeggen, sprong ik uit mijn vel. Ze erkennen niet meer de plek waar ze geleerd hebben, ze beginnen slecht te spreken over de plek. We maken allemaal fouten, dat is menselijk, wij zijn geen god. We doen wat we kunnen.
Het enige wat ik vraag aan de tango scholen die er nu zijn in Ámsterdam zijn, om respect te hebben voor de plek waar zij geleerd hebben. Ik zeg het altijd, ik maak met niemand ruzie, als ze me uitnodigen dan ga ik, nooit gratis, ik ga en betaal mijn entree. Want ik vind het ook fijn dat mensen die naar me komen kijken hun entree betalen. Waarom alles gratis?
Het kost ons heel veel om die plek te betalen, we zitten in het hart van het Leidseplein. De plek is duur, jullie hebben geen idee hoeveel. Ik zeg het niet, maar het is als een diskotheek. Lalo en ik, wij geven niet veel uit. Ik ga met de tram, en Lalo met de fiets. Alles wat binnenkomt in deze Academia is om de huur en het onderhoud te betalen. Volgend jaar bestaan wij 25 jaar.
Maar deze offers worden niet gezien door de scholen. Zij zeggen dat ik geld moet verdienen na alle jaren hier. Maar voor ons is het goed zo. Ik voel me goed.
Als ik naar de *overkant* ga, doe ik dit met een rustig geweten. Ik was niemand tot last. Wij hebben maestro's uit Buenos Aires gehaald, musici, er zijn orkesten gevormd, trio's; er zijn professionele dansers gevormd, goede maestro's. Ik vraag de scholen om ons te respecteren, niet dat zij geen kritiek mogen hebben. De plek waar je geleerd hebt, die jou hun hart hebben geschonken. Die jou veel gegeven hebben, ik ben solidair, ik ga en en zal blijven gaan. De Nederlander is heel gevoelig, als je slecht spreekt over iemand, dan is het klaar, dan houdt het op en ze komen niet meer. Want Lalo en Mirta zijn zo en zo, beginnen ze te praten. Wat zij niet weten is dat ik van alles te horen krijg. En ik zeg, laat ze maar, zij hebben geen rustig geweten. Niet ik, Lalo ook niet. Wij hebben een rustig geweten.

Het is niet makkelijk geweest, maar jullie gaan toch door.
Het is niet makkelijk, want je moet de hele tijd alert zijn. Wat gaan we doen. Wat kan ik volgend jaar doen. Daar heb ik wel genoeg ideeën over. Dank je papa, dank je don Osvaldo Pugliese. Van hem heb ik veel geleerd. Hij is zo vriendelijk geweest met ons, hij heeft veel deuren geopend in Argentinië. Tijdens zijn tournee heb ik Osvaldo Pugliese leren kennen. Zo eenvoudig. Ik hou van de tango ik ben *pugliesana,* Ik luister naar zijn muziek en kalmeer. En als ik een idee moet uitwerken zet ik muziek van Pugliese op en maak een plan.

Het liep slecht met de Academia, en ik was zo triest en ik dacht ik moet nog een offer brengen: ik haal mijn *adoptie* dochter hierheen. Mariano zegt dat wij al oud worden, maar een beetje, oud zijn wij nog niet.
Jullie hebben al zoveel gedaan voor de tango. Jullie stoppen niet. Als jullie door willen gaan met de Academia moeten jullie een internationaal danspaar halen die jullie langzaam aan kan vervangen. Jullie kunnen dan tijd besteden aan leidinggeven, projecten ontwikkelen. Lalo en ik zijn gestopt met lesgeven. Wij zijn meer directeurs en project ontwikkeleraas.
Zoals mijn zoon zei. In Europa zijn nu veel professionals die een tijd in andere scholen willen blijven. Ik haal Geraldine Rojas en Ezequiel Paludi. Ik heb erover nagedacht, het is niet makkelijk om een stel met een kind hierheen te halen, zij hebben een dochter.
Wat denk je, doen of niet doen. Nou ja, als we door willen gaan met de Academia, dan op deze manier en we haalden Geraldina en Ezequiel.
Ik ken Geraldine al vanaf klein, is ben een soort peettante. Zij is met 7 jaar begonnen met dansen. De eerste reis die ik maakte naar Argentinië heb ik haar haar erste tango schoenen uit Nederland gebracht. En zij vergeet dit niet, iedere keer als ik naar Buenos Aires ging was ik samen met haar moeder. Ik hoorde dat zij in Italië waren. Stuurde haar een mail en ik vertelde haar eerlijk, dat ik aan niemand kon vertellen dat het slecht met met ging. De school liep slecht. Kijk Geraldine, ik heb je nodig, jou en Ezquiel, om hier een tijdje te komen werken, ik kan geen les geven, Lalo is moe, de school slecht, we hebben weinig geld om jullie te betalen. Zo simpel is het, maar ik weet dat jij een reputatie hebt in de hele wereld. Jij bent Geraldine Rojas, het kost me veel moeite om je hulp te vragen, maar ik heb je nodig. Ik heb de mail gestuurd, kreeg meteen antwoord. Ik kom je helpen, voor jou doe ik alles. Dat was haar antwoord.
Ongelooflijk, de tangueros van hier zeiden: Hoe hebben Lalo en Mirta dat gedaan, ze zijn vreselijk duur. Maar zij weten niet dat ik een band heb met haar, zij is een familielid, zij kennen mijn zoon, mijn dochter. Ik heb een stukje van mijn familie hier.

En menselijker band, niet denkend vanuit de business van de tango maar vanuit de cultuur.
Ik zal je eerlijk uit mijn hart zeggen, ik zag Carlos Gardel daar staan en wat doe ik; zag het borstbeeld van Pugliese. Ik heb die naar Buenos Aires gebracht. De piano, de stoelen, ik werd gek. Het kan niet, zoveel opofferingen. En het houdt op, de concurrentie is hevig. Is zo hevig in Amsterdam, 24 tango scholen. Een ramp. En de oudste school en de enige die met cultuur werkt in heel Nederland. Ze geven alleen les, gaan naar de festivals of zo, maar cultuur niet. Deze is de enige.

Terugkomend op de tango, is er verschil tussen het dansen van de tango van de Rio de la Plata met dat van Europa?
Natuurlijk is er verschil. Ieder volk heeft zijn eigen cultuur. Een Europese *tanguero* danst niet hetzelfde als een *tanguero* van de Río de la Plata. Want het zijn twee verschillende culturen maar dat betekent niet dat ze ‘t niet goed doen. In Europa doen ze het niet slecht. In Duitsland zijn veel plekken waar ze het dansen of het Argentijnen zijn. Van de Italianan praten we niet, zij zijn de besten, in Spanje zijn zij ook goed.
Frankrijk heeft een grote traditie. Ik voel minder activiteit in Frankrijk. Vroeger was er veel te doen. Net of ze nu wat ingeslapen zijn. Mensen kunnen niet goed werken, ik heb vrienden die wat zuidelijker werken. Na terugkeer van de democratie was de

meeste activiteit in Parijs. . We hebben daar musici en zangers uit Parijs gehaald, dansers ook, want zij zaten daar. Maar nu zie ik dit steeds minder.

Ze moeten een nieuwe film maken: Nieuwe tango in Paris?
Kan zijn dat het terugkomt, de tango komt en gaat. Zal nooit uitsterven, want het brengt de volkeren in beweging. Veel musici uit Argentinië kijken naar Noord Europa, daar gaan ze nu heen. Ze hebben me vaak gezegd dat sinds Máxima met de prins trouwde de mensen meer naar Nederland kijken. Duitsland en België , de drie landen waar dansers en musici komen.

Wat is het verschil tussen de tango, de milonga en de wals.
Het verschil, het woord tango zegt het al: respect. Zeg je tango daar is alles mee gezegd. Zegt niet *machos*, het is respect voor de tango. Het verschil van de tango met de milonga: deze is vrolijk, je danst en je voelt deze, maar je danst deze ook met elegantie, je danst geen carnaval. Maak geen carnaval hiervan. Maar deze is vrolijker. Het verschil tussen de wals, de tango en de milonga is dat de wals romantisch is. De muziek geeft dit aan. Is romantisch in de zin dat je de wals danst bij een verjaardag, en trouwerij, zoals in Argentinië, in heel Latijns-Amerika als een meisje 15 wordt, dans je d'Arienzo, Troilo, verschillende dansen, de "Wals van de 15", van de Vader, van de Moeder, van de Zuster. Is meer voor de familie, romantisch. Oma en opa dansen deze. Het is het verschil dat deze drie hebben.

Mirta, hartelijk dank voor alles wat je ons hebt verteld. Kun je een boodschap meegeven over jouw ervaring met de tango en cultuur aan onze luisteraars die ons uit verschillende landen volgen?

De boodschap is dat ze tango moeten blijven dansen, dat het goed is voor het hart. Heel Latijns Amerika kent dit. Het is mooi om activiteiten te doen voor de cultuur en de tango. Ik woon in Europa en heb minder contact met Latijns Amerika. De tango is leven en zo moet je ervan houden.

Een indiscrete vraag: denk je dat de teksten van de tango erg *machistas* zijn of vele van deze.
Ja, sommige wel en velen zingen uit volle borst met de zangers mee.
Ik heb me meer beziggehouden met dansen, ik luister naar muziek, ik luister niet naar de teksten. Ik luister tango muziek in de Academia. Thuis alleen als ik iets uitwerk, luister ik naar de teksten en soms word ik er wel wat nerveus van. Persoonlijk luister ik naar Tita Merello, ik ben een grote bewonderaar van haar. De teksten van de tango zijn vaak *macho* maar als ze het over de moeder hebben zijn ze niet zo macho. De rest van de vrouwen niet. Is een beetje *machista*.

Hartelijk dank. Het was ons een genoegen: Rómulo Meléndez directeur van Círculo Dilecto, Ediciones Arlequín de San Telmo en Radio Círculo Dilecto.

Dank aan jullie voor het interview, vond het erg fijn.

Ámsterdam, lunes 14.12.2015